

Arrest

nr. 266 004 van 22 december 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en samen met X, in hun hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 14 september 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANDEWALLE, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY en DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 21 augustus 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Deze aanvraag werd geweigerd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat werd bevestigd met het arrest van de Raad nr. 207 333 van 30 juli 2018. De minderjarige kinderen dienden op 28 juni 2019 in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in, dat door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd geweigerd op 2 oktober 2019. De

Raad verwierp de beroepen tegen deze beslissingen met de arresten nrs. 237 711 van 30 juni 2020, 237 748 van 1 juli 2020 en 237 747 van 1 juli 2020.

1.2. Verzoekers dienden op 27 september 2018 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De aanvraag werd op 14 september 2021 onontvankelijk verklaard.

1.3. Op dezelfde dag wordt aan eerste verzoekster en de drie minderjarige kinderen een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Mevrouw,

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

Betrokkene dient vergezeld te worden door:

[...]

[...]

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat zij uiteenzetten als volgt:

*“Schending van het artikel 7 Vreemdelingenwet ;
Schending van het artikel 74/13 Vreemdelingenwet ;
Schending van het artikel 74/14 Vreemdelingenwet ;
Schending van het artikel 1 § 1, 11 ° juncto artikel 1 § 2 Vw ;
Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - materiële en formele motiveringsverplichting ;
Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;
Schending van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht ;
Schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel ;
Schending van het artikel 3 E. V.R.M. ;
Schending van het artikel 8 E. V.R.M. en het respect voor de menselijke waardigheid ;
Schending van de artikelen 7 en 33 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie ;
Schending van het artikel 41 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie ;
Schending van het algemeen rechtsbeginsel van het hoorrecht.*

6.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoekster mede te delen dat hij het grondgebied dient te verlaten.

Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen - de specifieke situatie van de betrokken persoon - heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de Staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

6.2.

Uit de navolgende bespreking zal blijken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

In de bestreden beslissing wordt enkel gemotiveerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen omdat de verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum. Dat dit onmogelijk als een zorgvuldige motivering beschouwd kan worden, gelet op de uiteenzetting hieronder.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet met alle feitelijkeheden in het dossier rekening gehouden.

- 6.2.1.

EERSTE ONDERDEEL

Afwezigheid individuele beoordeling en miskening van het hoorrecht

Het artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, 'recht op behoorlijk bestuur' stelt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,*
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden."*

De miskening van het hoorrecht schendt de rechten van verdediging, gewaarborgd in bovenstaand artikel.

Volgens de vaste rechtspraak is er sprake van een schending van het hoorrecht indien voldaan is aan 2 cumulatieve voorwaarden:

- 1) De aanwezigheid van een onregelmatigheid in de uitoefening van het hoorrecht ;*
- 2) Het hoorrecht had tot een andere besluitvorming kunnen leiden;*

Het is evident dat er een onregelmatigheid is bij de uitoefening van het hoorrecht, nu de verzoekster niet deugdelijk gehoord werd bij het nemen van de beslissingen van uitwijzing.

Indien de verzoekster wel de mogelijkheid had gekregen gehoord te worden, rekening houdende met alle individuele elementen, had dit wel degelijk tot een andere besluitvorming kunnen leiden.

Verzoekster had dan immers kunnen duiden dat zij hier samen met haar gezin volledig is geïntegreerd tijdens zijn legaal verblijf.

Zij kon thans hebben aangehaald dat haar asielprocedure onredelijk lang heeft geduurd.

De verzoekster herinnert uw raad eraan dat hun eerste verzoek om internationale bescherming heeft geduurd van 21/08/2015 tot 30/07/2018.

Op 22 dagen na. heeft deze asielprocedure 3 jaar geduurd!

Het verzoek om internationale bescherming van de minderjarige kinderen heeft geduurd van 28/06/2019 tot 01/07/2020.

Deze procedure heeft één jaar geduurd.

In totaal hebben de asielprocedures van verzoekster en de kinderen meer dan vier jaar in beslag genomen.

De verzoekster benadrukt dat zij bijna onmiddellijk na hun eerste definitieve beslissing inzake asiel een verzoek om regularisatie hebben gedaan.

Dit was op 27.09.2018!

Zij hadden reële hoop dat dit verzoek ingewilligd ging worden aangezien zij een onredelijk lange asielprocedure hebben doorlopen en gelet op hun minderjarige kinderen.

Nu hebben zij daarbovenop een onredelijk lange regularisatieprocedure doorlopen.

Zij hebben drie jaar moeten wachten op een antwoord op hun verzoek om regularisatie.

Dit betekent dat de verzoekster ter goeder trouw en in de oprechte hoop en gegronde redelijkheid al zes jaar in België wacht op een finale beslissing.

Verder kon zij hebben medegedeeld dat zij drie minderjarige kinderen heeft die op dit moment school lopen, (zie stuk 3)

Dat zij hier een sociaal netwerk hebben opgebouwd, zij vrijwilligerswerk doet en zich engageert in de lokale gemeenschap.

Dat zij ook familie heeft in België (S. M. K. en A.-A. R., O.V. 8110231) die eveneens in dezelfde situatie zitten als verzoekster.

Dat al deze elementen ook blijken uit het administratief dossier en het verzoek overeenkomstig het artikel 9bis Vw.

Nergens in de bestreden beslissing wordt hiernaar verwezen, noch enige melding van gemaakt. Had de verzoekende partij gehoord geweest alvorens het nemen van de bestreden beslissing, had verzoekster kunnen aantonen dat er sprake is van een verregaande integratie, waarmee wel degelijk rekening dient te worden gehouden.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie is het hoorrecht verplicht in elke procedure die kan leiden tot een administratieve of rechterlijke beslissing die de belangen van een persoon nadelig kan beïnvloeden.

Volgens de Raad van State moet het gaan om een maatregel die de belangen van de betrokkene ernstig aantast of benadeelt. Een dergelijke maatregel veronderstelt dat diegene op wie het betrekking heeft, voorafgaandelijk gehoord wordt.

De hoorplicht is verplicht voor de administratieve overheden van een lidstaat telkens wanneer zij besluiten nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs wanneer de toepasselijke reglementering niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit voorziet (HvJ Sopropé, C-349/07). Ook de Raad van State en het Grondwettelijk Hof erkennen het hoorrecht als een algemeen rechtsbeginsel dat gerespecteerd moet worden, zelfs wanneer dit niet uitdrukkelijk voorzien is bij wet (RvS 15/9/04, nr. 134.963; GwH 30/3/99, nr. 40/99).

Bijgevolg moet het beginsel van het hoorrecht evenzeer gerespecteerd worden bij beslissingen over kort verblijf, bij weigeringen van verblijf, bij de afgifte van een BGV aan een persoon in onwettig verblijf en bij andere beslissingen die de belangen van de vreemdeling nadelig aantasten. Ook wanneer dit niet voorzien is in de Verblijfswet.

Bovendien blijkt uit de wettelijke basis die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, dat met een stereotype motivering geen genoegen kan genomen worden, aangezien een individuele beoordeling zich opdringt:

Zijn er in casu bepalingen in internationale verdragen die aan de betrokkene een voordeel opleveren?

Welke zijn de specifieke omstandigheden eigen aan het geval?

Zijn er humanitaire redenen die in rekening dienen gebracht te worden?

Zijn er minder verregaande oplossingen?

De beslissing biedt geen afdoende motivering voor de genomen beslissing en houdt geen afdoende rekening met de persoonlijke elementen eigen aan het dossier van verzoekster, zoals haar familiale en humanitaire situatie.

Er wordt in de bestreden beslissing in geen enkele mate verwezen naar de persoonlijke elementen, aanwezig in verzoeksters dossier, en waar de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk van op de hoogte is.

In casu zijn er aldus humanitaire redenen die in rekening dienen te worden gebracht, alvorens men kan overgaan tot het nemen van een administratieve beslissing in hoofde van verzoekende partij.

Dit blijkt niet uit de bestreden beslissing.

Door geen rekening te houden met deze feitelijkheden en de verzoekende partij niet te horen schendt de Dienst vreemdelingenzaken de motiveringsplicht waardoor de bestreden beslissing vernietigd moet worden.

- 6.2.2.

TWEEDE ONDERDEEL

Het recht op een privé- en gezinsleven

Het artikel 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het privé- en familieleven wordt ook gewaarborgd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, welke rechtstreekse werking heeft:

"De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven:

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

De beslissing tot onontvankelijkheid schendt de grondrechten.

Het recht op eerbiediging van het privéleven, familie- en gezinsleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat de gemachtigde met haar beslissing tot onontvankelijkheid wenst te bereiken.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een familieleven te hebben op het grondgebied van de staat.

Deze belangenafweging is in casu niet afdoende gebeurd.

De verzoekster wenst aan te halen dat de verwerende partij louter verwijst naar het feit dat verzoekster niet over een geldig visum beschikt.

De verzoekster wenst er op te wijzen dat de verwerende partij te weinig rekening houdt met de familiale situatie en het hoger belang van het kind. Er wordt immers geen rekening gehouden met het feit dat het jongste kind van de verzoekster in België geboren is, de kinderen hier zijn opgegroeid en hier naar school gaan. De jongste is nog nooit naar Irak geweest en heeft geen band met het land van haar ouders.

Verzoekster heeft hier weldegelijk een sociaal netwerk opgebouwd en zijn een deel van de Belgische maatschappij. Zij hebben hiervoor ook getuigenissen in kader van hun regularisatieaanvraag 9bis Vw voorgelegd, waaruit dit blijkt.

Zijn geëngageerd in de school van hun kinderen, waarbij zij telkens paraat staan om mee te helpen bij schoolse of buitenschoolse activiteiten.

Ook in de buurt zetten ze zich in en nemen zij volledig deel aan de samenleving.

Het gezins- en familie leven van de verzoekster, en zeker dat van haar kinderen speelt zich volledig in België af. De kinderen van verzoekster hebben nooit iets anders gekend.

De verwerende partij gaat dan ook voorbij aan het privéleven van de minderjarige kinderen.

Dit is een loutere stereotype motivering, die geenszins concreet getoetst is aan de situatie van de verzoekster. De kinderen van verzoekster worden buiten beschouwing gelaten bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

De verwerende partij maakt geen belangenafweging op basis van alle concrete elementen van het dossier nl. namelijk een minderjarig kind dat België nog nooit hebben verlaten. Hun hele gezins- en familielevens heeft zich op het Belgisch grondgebied afgespeeld, de familie die hier ook in België verblijft (S. M. K.F., A.- A. R. M. O.. en hun vier kinderen, S. R. M. K. S. H. M. K.. S., H. M. K. en S., A. M. K. OV ...).

Bovendien hebben zij hier ook een privéleven opgebouwd.

De verwerende partij schendt de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidbeginsel.

- 6.2.3.

Met betrekking tot het hoger belang van het kind

Het belang van het kind dient de eerste overweging te vormen.

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat artikel 3 IVRK, artikel 22bis GW en artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie geen directe werking hebben.

Desondanks blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij stelt dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden en verwijst naar elementen zoals scholing, banden met Irak, taalkennis en de sociale banden van de kinderen.

Verzoekende partijen kunnen het hiermee onmogelijk eens zijn.

Overeenkomstig het art. 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie dienen de belangen van de kinderen de eerste overweging te vormen.

Het artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat rechtstreekse werking heeft, bepaalt als volgt :

"Rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

Ook het artikel 22bis van de Grondwet bepaalt hieromtrent :

"Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen.

Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen.

Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind."

Volgens de General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag (UN Committee on the Rights of the Child (CRC), General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1), 29 May 2013, CRC/C/GC/14) dient er een best interest assessment te gebeuren in het kader van elke beslissing met betrekking tot een kind.

Elementen die in overweging genomen dienen te worden in het kader van het hoger belang zijn de volgende :

- Mening van het kind ;
- Identiteit van het kind ;
- Behoud van de familiale banden ;
- Zorg, bescherming en ontwikkeling van het kind ;
- Kwetsbaarheid ;
- Recht op gezondheid ;
- Recht op onderwijs.

De verwerende partij heeft nagelaten om met de combinatie van bovenstaande elementen rekening te houden. De jongste minderjarige verzoekster is geboren in België en is nooit in Irak geweest. De minderjarige kinderen hebben geen band met het land van hun ouders, daar zij op zeer jonge leeftijd zijn gevlucht. Zij hebben thans geen ervaring met schoolsysteem aldaar.

Dat er voldoende door verzoekster werd aangetoond dat zij zich uitermate goed heeft geïntegreerd in de Belgische samenleving. De kinderen lopen tevens nog steeds school en spreken uitstekend Nederlands.

De kinderen starten dan ook in september respectievelijk in de 3de kleuterklas, het 2de leerjaar en 6de leerjaar. Ze doen het goed op school en hebben nooit een andere scholing gekend.

Y. H. heeft zijn volledige lagere school in België gelopen van het eerste tot nu het 6de leerjaar. Van hem kan niet verwacht worden dat hij alles achterlaat en in Irak gaat leven een land dat hij niet kent.

Ook blijkt duidelijk dat de ouders enorm veel moeite doen voor hun kinderen en hen stimuleren om goed te presteren op school. Het contact verloopt makkelijk aangezien zij al goed Nederlands spreken.

Dit wordt ook verder ondersteund door een brief van dhr. Van den Broeck. De ouders en kinderen zijn duidelijk geïntegreerd in Evergem. Ze hebben hier hun hele leven opgebouwd. Alle sociale contacten van de kinderen zijn hier ook.

Verzoekster legt ook de schoolrapporten van alle drie de kinderen van het schooljaar 2021-2021 voor. (zie stuk 3)

In het verzoekschrift 9bis Vw en aanvullingen werd uitvoerig de schoolgang van de kinderen besproken als ook hun sociale contacten en hechte vriendschappen met klasgenootjes, vriendjes van speelpleinwerking, Chiro,...

Uit het stuk 60 (schrijven van Juf Griet en Juf Tessa) blijkt dat de kinderen wel degelijk sociale contacten hebben waaronder op school:

"(...)

Wat mooi om te zien, is dat ze zo graag gezien is door haar leeftijdsgenootjes en speelt hier vlot mee samen.

(...)"

Uit stuk 61 (schrijven van de directeur VBS Ertvelde) blijkt ook de vriendschappen van de kinderen:

"(...)

Sinds meerdere joren zijn J. en J. als regelmatige leerlingen ingeschreven op onze school. Zij doen bijzonder hard hun best om de leerstof te verwerven, en ook de ouders tonen hun betrokkenheid bij en bezorgdheid over de schoolse prestaties van hun kinderen. Ondertussen zijn beide kinderen ook goed ingeburgerd in de klasgroep en hebben zij op een positieve manier hun plaatsje gevonden in deze vriendengroep.

(....)"

Uit stuk 79 (schrijven van Juf S. van Hecke en Juf E. De Clerik) blijkt tevens de sociale contacten van de kinderen op school:

"We vernamen het negatief advies in verband met de verblijfsvergunning van de familie S.. J. en K. zijn op onze school gestart in de peuterklas. Ze spreken ondertussen vloeiend Nederlands en hebben veel vriendjes. We hebben zowel de ouders als de kinderen steeds ervaren als zeer betrokken bij het school gebeuren (...)"

Ook uit stuk 71 (schrijven van L. Van den Broeck dd. 24.08.2019) valt dit af te leiden:

"(...)"

Op school is men heel tevreden over zijn inzet en de bereikte resultaten. Hij ligt heel goed in de groep en heeft ondertussen een leuke vriendenkring opgebouwd.

In de vakanties is hij een trouw bezoeker van de lokale speelpleinwerking. Ook buiten de schoolmuren heeft hij meer en meer contact met zijn vrienden.

J. is een vrolijke kleuter die de harten van haar juffen steelt. Ze leert snel en houdt ook heel veel van school. Ze heeft heel wat vriendinnetjes. Ook zij neemt in de vakantie deel aan de speelpleinwerking. Voor beide kinderen is het contact met leeftijdsgenootjes erg belangrijk. Ze zijn er dan ook bij op alle buitenschoolse activiteiten.

De jongste, K. (3 jaar), gaat sinds januari naar school en heeft grote stappen voorwaarts gezet in zijn taalverwerving. Hij is dol op school en heel sociaal in de klas.

(...)"

Ook de directie en de leerkrachten van de Vrije basisschool van Ertvelde hopen op een goede afloop in het belang van de kinderen, die ondertussen beter Nederlands dan Arabisch spreken. Ook de ouders van de klasgenootjes van de kinderen duimen mee."

Uit stuk 28 kan worden afgeleid dat kinderen zich ook buiten en klas engageren en hechte vriendschappen smeden:

(...)"

J. is ook lid van de plaatselijke Chiro en trok mee op kamp van de zomer. Hij is, zoals de hele familie, erg sociaal, vriendelijk, leergierig, speels zoals zijn leeftijdsgenootjes... Na drie jaar hier in België horen de kinderen hier thuis. Zowel op school, met de vriendjes, in de jeugdbeweging, als op de speelpleinwerking tijdens de vakantie voelen ze zich hier op hun gemak, voelen ze zich thuis. Ze houden van hun vrienden, ze houden van hun omgeving. Een dreigende terugkeer naar hun land stuurt deze kinderen opnieuw naar af.

Iedereen dien de familie kent leeft met hen mee en hoopt dat ze hier een toekomst kunnen uitbouwen, vooral voor hun kinderen, in het gastvrije Evergem, het gastvrije Vlaanderen, het gastvrije België."

Dat verweerster hiermee geen rekening houdt bij het nemen van deze bestreden beslissing is niet redelijk en niet zorgvuldig te noemen.

Uit de voorgelegde stukken blijkt immers dat de kinderen hechte vriendschappen hebben, zowel op school als daarbuiten. Aangezien zij nu volop in ontwikkeling zijn, is het dan ook zeer belangrijk dat zij in een veilige en gekende omgeving kunnen opgroeien, met hun ouders en omringd door hun vriendjes en vriendinnetjes. Zij hebben thans wél sociale bindingen opgebouwd die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit.

Dat in de beslissing onvoldoende rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind.

De bestreden beslissing moet vernietigd worden.

6.3. EINDBESLUIT

Het kan niet aanvaard worden dat in de bijlage 13 enkel en alleen wordt verwezen naar het feit dat de verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum.

De Dienst Vreemdelingenzaken is gehouden om elke administratieve beslissing met redenen te omkleden. Dat in casu het louter verwijzen naar het artikel 7 van de Vreemdelingenwet onvoldoende is gelet op alle feitelijkheden die aanwezig zijn in het dossier en waarvan de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte is.

De verwerende partij schendt hiermee ook het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. De verzoekende partij verzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve om het bevel om het grondgebied te verlaten (de bijlage 13), genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 14.09.2021 en ter kennis gebracht op datum van 16.09.2021 te schorsen en te vernietigen.”

2.2.1. Na een duiding van de aangevoerde rechtsregels en rechtsbeginselen, voeren verzoekers *in concreto* aan dat zij niet werden gehoord. Indien zij waren gehoord hadden zij elementen kunnen aanvoeren die tot een andere besluitvorming hadden kunnen leiden. Zo hadden ze kunnen wijzen op hun integratie door hun lang verblijf, de duur van de asielprocedure, de duur van hun verzoek om regularisatie, de banden die ze in België hebben ontwikkeld.

In een tweede onderdeel wijzen zij op het recht op een privé- en een gezinsleven en de uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende verplichting om over te gaan tot een belangenafweging alvorens een terugkeerbesluit te nemen.

Daarnaast voeren zij aan dat het belang van het minderjarige kind de eerste overweging diende te vormen bij het nemen van de bestreden beslissing.

2.2.2. De Raad merkt op dat met betrekking tot het in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en het erin vervatte recht om gehoord te worden uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU, M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert.

Uit de gegevens van de zaak blijkt dat de verwerende partij is overgegaan tot de afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten nadat werd beschikt over de door verzoekers ingediende aanvraag tot regularisatie. De weigering van de aanvraag om machtiging tot verblijf en de bevelen om het grondgebied te verlaten werden genomen op 14 september 2021 door attaché K.A.. De weigering tot verblijf motiveert op omstandige wijze waarom de elementen met betrekking tot de integratie, sociale banden, de duur van de asielprocedures en de schoolgaande kinderen, geen buitengewone omstandigheid vormden die verhinderen dat de aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst. Er kan in alle redelijkheid worden verondersteld dat dezelfde overwegingen aan de afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten zijn voorafgegaan, zodat de verwerende partij zich heeft gekweten van haar verplichting om bij het bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet rekening te houden met het belang van de minderjarige kinderen, het gezinsleven en de gezondheidstoestand.

Meer bepaald motiveert de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis onontvankelijk werd verklaard:

“Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 01.08.2018 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg

te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. De asielaanvraag in hoofde van hun minderjarige kinderen, ingediend op 28.06.2019, werd afgesloten op 06.07.2020 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de asielprocedures - namelijk iets minder dan drie jaar voor de eerste en iets meer dan één jaar voor die van de kinderen - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen wijzen erop dat hun asielprocedures in totaal meer dan vier jaar in beslag genomen hebben waardoor zij zich beroepen op de onredelijk lange termijn van hun asielprocedure. Echter, huidige beslissing is onontvankelijk, wat inhoudt dat enkel de vraag aan de orde is of verzoekers de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden hebben aangetoond die rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. De vraag of de duurtijd van de procedures tot het verkrijgen van internationale bescherming al dan niet rechtvaardigt dat verzoekers een verblijfsmachtiging wordt toegestaan, stelt zich momenteel dus niet (RW, arrest nr 248450 van 29 januari 2021).

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun jongste kind in België geboren is en enkel België zou kennen. Het loutere feit in België geboren te zijn, opent echter, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Verzoekers maken niet aannemelijk dat hun kind geen enkele band met Irak heeft, noch dat hij een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat hij in Irak zijn basisonderwijs niet zou kunnen opstarten. Hoewel hun jongste kind niet in Irak is geboren, heeft hij wel via zijn ouders een band met Irak. Verzoekers hebben immers de Iraakse nationaliteit en zijn in Irak geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kind tot op zekere hoogte de Iraakse taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was.

Het feit dat hun twee oudste kinderen hier naar school gaan (wat gestaafd wordt door verschillende rapporten, schoolattesten, inschrijvingsbewijzen, uitnodigingen, diploma's, attesten van regelmatige lesbijwoning evenals verschillende verklaringen van leerkrachten en de schooldirectie) kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het hoger belang van hun kinderen waarbij ze wijzen op de scholing van de kinderen, dat zij hun draai gevonden hebben op school, dat zij erg hun best zouden doen en goed ondersteund worden, dat zij vloeiend Nederlands zouden spreken, de België hun thuisland zou zijn omdat hun sociaal leven en hun leven op school hier is, de band van de kinderen met België zou dan ook vast staan. Verder wijzen ze erop het hoger belang van het kind een onderzoeksplicht met zich meebrengt en dat er een redelijke belangenafweging dient plaats te vinden. Ze verwijzen nog naar de Algemene conclusie nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité. Hun kinderen zouden een ernstig nadeel leiden bij een terugkeer omdat ze al hun dromen en idealen zouden moeten opgeven en omdat er sprake zou zijn van een identiteitsbreuk. Echter, we dienen op te merken dat gelet op de nog jonge leeftijd van hun twee jongste kinderen (namelijk vijf jaar en bijna acht jaar), er redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr; 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk).

Wat betreft hun oudste zoon blijkt uit het administratief dossier dat zijn asielinterview (dat plaatsvond op 08.07.2019) in het Arabisch gebeurde. Hieruit blijkt aldus dat ook hun oudste zoon ondanks zijn scholing in België het Arabisch nog steeds meer dan voldoende machtig is om zijn asielinterview in deze taal af te leggen. Dit maakt het meer dan aannemelijk dat ook hij aansluiting kan vinden bij een scholing in het Arabisch, gezien zijn sterke mondelinge taalbeheersing. Dit wordt ook verder ondersteund door de vaststelling dat de moeder van de kinderen slechts een zeer beperkt niveau van Nederlands aantoont (met name het niveau breakthrough). Het is dan ook niet aannemelijk dat zij het Nederlands dermate

beheerst dat zij haar kinderen in deze taal kan opvoeden. We merken op dat de twee oudste kinderen in Irak geboren zijn waar zij hun eerste levensjaren doorbrachten. Hierdoor mag redelijkerwijze aangenomen worden dat het Arabisch hun moedertaal is, niettegenstaande zij daarnaast ook Nederlands kunnen leren. Ter staving van de sociale banden van hun kinderen leggen betrokkenen vooral schoolattesten en verklaringen van school voor. Ter staving van eventuele buitenschoolse activiteiten worden geen objectieve stukken voorgelegd wel vier getuigenverklaringen opgesteld door bibliotheekmedewerkers (waarvan drie door dezelfde persoon), één getuigenverklaring inzake een chirokamp van hun oudste zoon en één getuigenverklaring van de moeder van een vriend van hun oudste zoon. Hieruit blijkt dat betrokkenen deelnamen aan het voorleesproject van de bibliotheek, dat hun oudste zoon deelnam aan coderingsworkshops in de bibliotheek en dat de kinderen deel zouden nemen aan de lokale speelpleinwerking. We stellen dus dat hoewel er wel sprake is van enige deelname is aan buitenschoolse activiteiten, uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat de kinderen hechte sociale banden opbouwden buiten het kerngezin. Ze maken vooral gebruik van het lokale aanbod aan kinderopvang (speelpleinwerking) en de lokale bibliotheek maar tonen niet aan dat zij hierdoor bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit. We merken op dat de twee oudste kinderen in Irak geboren zijn waar zij hun eerste levensjaren doorbrachten. Betrokkenen maken dan ook niet duidelijk op welke wijze een terugkeer naar Irak het belang van hun kinderen schaadt en dat hun kinderen in Irak niet kunnen opgroeien in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van hun ouders en opgenomen binnen hun ruimer familiaal kader. Betrokkenen verwijzen naar een aantal concrete factoren waarmee rekening gehouden dient te worden, namelijk de mening van het kind, de identiteit van het kind, het behoud van de familiale banden, de zorg, bescherming en ontwikkeling van het kind, kwetsbaarheid, het recht op gezondheid en het recht op onderwijs. Niettegenstaande het feit dat het jongste kind in België geboren is en dat hun dochter vlak voor haar 2d8 verjaardag naar België kwam, tonen zij voor deze kinderen niet aan dat er sprake is van hechte opgebouwde banden buiten het kerngezin. Wat hun oudste zoon betreft, er wordt in slechts zes verklaring melding gemaakt van het feit dat hij lid is van een jeugdbeweging, dat hij zou deelnemen aan de speelpleinwerking en aan workshops in de lokale bibliotheek maar verder wordt niet aangetoond dat hij een sociaal netwerk opbouwde buiten zijn gezin. De mening van de kinderen wordt in huidige aanvraag 9bis niet gegeven, hoewel zeker hun oudste zoon reeds op een leeftijd is waarop dit mogelijk is. Zij tonen aldus niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit. Gezien de asielprocedure van betrokkenen negatief afgesloten werd, blijkt dat de kinderen geen ernstige moeilijkheden riskeren in het land van herkomst. Verder worden de kinderen niet gescheiden van hun ouders. Uit het administratief dossier blijkt verder dat het gezin nog banden heeft met het land van herkomst, met name naaste familiebanden. De kinderen kunnen bij een terugkeer dus opgenomen worden binnen hun ruimer familiaal kader. Betrokkenen tonen niet aan dat hun situatie in het land van herkomst bij een terugkeer penibel zal zijn, integendeel zij beschikken nog over verschillende sociale contacten waarop zij beroep kunnen doen. Verder tonen zij niet aan dat hun kinderen zich niet zouden kunnen aanpassen aan een leven in Irak of dat er sprake zou zijn van een identiteitsbreuk. We merken op dat betrokkenen het niet aannemelijk maken dat hun kinderen in Irak hun fysieke, geestelijke, spirituele, psychologische en sociale ontwikkeling niet kunnen verderzetten en dat zij in Irak niet bijgestaan kunnen worden door hun ouders, leerkrachten of vrienden. Bovendien tonen betrokkenen niet aan dat de gezondheid van de kinderen in gevaar zou zijn bij een terugkeer of dat de kinderen indien nodig geen toegang zouden hebben tot medische verzorging. Ook tonen zij niet aan dat de kinderen bij een terugkeer naar het land van herkomst, geen recht zouden hebben op sociale zekerheid en dat hun levensstandaard levensbedreigend zou zijn. We wijzen er nogmaals op dat uit de voorgelegde attesten niet blijkt dat hun kinderen buiten hun scholing en buiten het kerngezin hechte banden opbouwden. Hun jongste kind kan zijn basisonderwijs opstarten in het land van herkomst en de twee oudste kinderen kunnen hun scholing daar verderzetten aangezien betrokkenen het niet aannemelijk maken dat zij een dergelijke taal-en culturele achterstand zouden hebben dat zij niet meer zouden kunnen aansluiten op school. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dus dat betrokkenen het niet aannemelijk maken dat het belang van hun kinderen geschaad zal worden bij een terugkeer naar het land van herkomst.

Wat betreft de verwijzing naar artikel 22bis van de Belgische Grondwet merken we op dat de Raad van State heeft van artikel 22bis van de Grondwet gesteld heeft dat die bepaling onder meer voorziet dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat slechts een algemene bepaling is die op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn. Er wordt immers uitdrukkelijk in bepaald dat de wet, het decreet of een in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgt (RvS 29 mei 2013, nr. 223. 630). De Raad wijst er nog op dat tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van

artikel 22bis, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, in de Kamer is voorgehouden dat deze nieuwe bepaling geen directe werking heeft maar een symbolisch signaal geeft wat de plaats betreft die de kinderen en hun rechten krijgen binnen de Belgische samenleving (Pari. St. Kamer 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten 'geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen', waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (Pari. St. Senaat 2007-08, nr. 3-265/3, 5, RW, arrest 234716 van 31 maart 2020).

Wat betreft het feit dat er geen Belgische diplomatieke post bestaat in Irak; dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De aanvraag dient immers ingediend te worden bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Betrokkenen tonen niet aan dat het voor hen onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, nl. de Belgische ambassade te Amman, Jordanië. Betrokkenen wijzen erop dat zij niet over de nodige financiële middelen zouden beschikken om aan deze formele verplichting te voldoen. Betrokkenen maken dit echter niet aannemelijk. Zo blijkt uit het administratief dossier dat zij over een groot familiaal netwerk in Irak beschikken en tevens dat verschillende familieleden in het buitenland verblijven. Betrokkenen tonen dan ook niet aan dat zij niet kunnen rekenen op eventuele financiële ondersteuning door dit familiaal netwerk. Volledigheidshalve merken wij nog op dat uit navraag bij de Belgische Ambassade te Jordanië is gebleken dat Iraakse onderdanen zich niet persoonlijk naar Amman dienen te verplaatsen. Betrokkenen dienen zich te richten tot een TLS contact centrum (in Bagdad of in Erbil) de partner in Irak voor alle visa-aanvragen voor België en dit vanaf 15.09.2021. Betrokkenen dienen zich aldus niet persoonlijk te verplaatsen naar Jordanië. Deze informatie werd toegevoegd aan administratief dossier. Het feit dat er geen diplomatieke post in Irak is, kan dan ook niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij het centrum van hun belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België hebben opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen familieleden hebben op het Belgische grondgebied, met name twee broers van mijnheer. Echter, deze familieleden beschikken evenmin over verblijfsrecht in België waardoor betrokkenen ervoor kunnen kiezen om samen terug te keren naar Irak. Verder blijkt uit de afgelegde verklaringen tijdens de asielprocedure dat betrokkenen over een ruim familiaal netwerk beschikken in Irak, bestaande uit de ouders van mevrouw en haar vijf broers evenals de moeder van mijnheer, zijn vier broers en één zus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RW, arrest 229048 van 20.11.2019).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden 21 getuigenverklaringen voorleggen, waarvan slechts zes betrekking hebben op hun kinderen (en dan vooral op de oudste zoon) en waarvan er tien opgesteld werden door leerkrachten of schoolsecretarissen. Echter, hieruit blijkt niet

dat hun netwerk van sociale banden of dat van hun kinderen van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij of hun kinderen bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekers toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Irak uitgesloten is (RW arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100), Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

De verzoekers voeren tevens de schending aan van de artikelen 4, 7, 24 en 33 van het Handvest. Het Handvest, zoals gesteld in artikel 51, is evenwel enkel van toepassing in zoverre Unierecht ten uitvoer wordt gelegd, wat het geval is wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, § 21), zodat er een aanknopingspunt met het Unierecht dient te zijn, terwijl huidige beslissing, die genomen werd in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat geen omzetting vormt of toepassing is van Unierecht, noch anderszins aanknoopt bij het Unierecht (zie infra), niet valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht (cf. HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, §§ 22-23). Bijgevolg is het Handvest in deze niet van toepassing. (RW, arrest nr 246626 van 22 december 2020)

Betrokkenen beroepen zich op het vertrouwensbeginsel dat zou inhouden dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren en wijzen erop dat anders oordelen zou leiden tot een schending van het non-discriminatiebeginsel en van artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet. Betrokkenen wijzen in dit kader naar de instructies van 19 juli 2009 die weliswaar vernietigd zouden zijn maar zouden blijven gelden voor iedereen die eraan voldoet en dat er rekening gehouden dient te worden met de achterliggende filosofie van deze instructies. Dat de toenmalige staatssecretaris gesteld heeft de criteria van de vernietigde instructie te zullen blijven toepassen, vermag aan het arrest RvS van 09.12.2009 geen afbreuk doen, daar onze diensten de wet en de rechterlijke beslissingen dienen te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een (voormalige) staatssecretaris. In een later arrest heeft de Raad van State trouwens uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 "integraal is vernietigd" en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de (gemachtigde van de) bevoegde staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt "om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen" (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932). Het vertrouwensbeginsel impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de minister niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F) (RW, arrest nr 229048 van 20.11.2019). Een schending van het non-discriminatiebeginsel of van artikel 10 en 11 kan dan ook niet vastgesteld worden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Betrokkenen beroepen zich uitdrukkelijk op hun elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheid. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrontheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrontheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat ze door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zouden verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RW, arrest 229745 van 3 december 2019).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2015 ononderbroken in België zouden verblijven, dat er sprake zou zijn van een sterke integratie, dat zij hier een uitgebreid sociaal netwerk opgebouwd zouden hebben, dat zij duurzaam lokaal verankerd zouden zijn, dat zij als meer dan drie jaar in België zouden verblijven, dat zij ingeburgerd zouden zijn, dat zij zich zeer goed geïntegreerd zouden hebben in hun buurt, dat zij er zouden deelnemen aan verschillende activiteiten, dat zij Nederlands zouden spreken en hiervoor verschillende taallessen gevolgd zouden hebben, dat zij een netwerk van vrienden en kennissen opgebouwd zouden hebben, dat zij hun uiterste best zouden doen om zich de Belgische samenleving eigen te maken en dat zij daarin zouden slagen, dat zij de wil zouden hebben om hier te werken, dat hun werkbereidheid onmiskenbaar zou zijn, dat mijnheer verschillende opleidingen gevolgd zou hebben om zijn toetreding tot de arbeidsmarkt te vergemakkelijken, dat zij grote inspanningen zouden leveren om bij te dragen aan onze samenleving, dat zij zich zouden inzetten als vrijwilliger, dat zij een positieve bijdrage zouden leveren aan onze samenleving, dat zij zich zelf meer zouden inzetten dan de modale Vlaming, dat zij onmiddellijk geholpen zouden hebben bij de recente watersnood in Wallonië omdat zij weten wat het is om je compleet hulpeloos te voelen, dat zij verschillende getuigenverklaringen voorleggen evenals het attest van inburgering van mijnheer, hun beider attest van mind spring, twee werkbeloftes voor mijnheer, een certificaat Nederlandse taallessen richtgraad 1 en bijhorende deelattesten voor mijnheer, twee deelcertificaten Nederlands voor mevrouw en bijhorende inschrijvingsbewijzen, verschillende deelcertificaten van door mijnheer gevolgde opleidingen, met name werknemer zijn, open wiskunde, oefenen en leren met ICT, leren leren 1 en werk zoeken en een krantenartikel inzake ontmoetingsruimte voor vluchtelingen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrontheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

In het arrest 266 003 van 22 december 2021 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hierover als volgt:

"2.2.4. De Raad merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing met betrekking tot het motief dat de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard omdat deze omstandigheden de gegrontheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en niet verantwoorden waarom deze aanvraag in België en niet vanuit het buitenland is ingediend, steun vindt in de vaste rechtspraak van de Raad van State, die duidelijk heeft benadrukt "dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrontheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Het gegeven dat de initiële asielprocedure, beroep inbegrepen, bijna drie jaar heeft geduurd, houdt niet in dat de verzoekers om deze reden niet meer zouden kunnen terugkeren naar het land van herkomst. Zoals reeds aangehaald, houdt het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet de garantie in dat de internationale beschermingsstatus zal worden toegekend en dienden verzoekers te beseffen dat zij bij een weigeringsbeslissing geen aanspraak zouden maken op een recht op verblijf.

Waar verzoekers verwijzen naar het arrest van de Raad nr. 122 728 van 18 april 2014, merkt de Raad op dat uit dit arrest niet blijkt dat de feitelijke omstandigheden in die zaak vergelijkbaar zijn met de huidige zaak. Het vermelde arrest betrof een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, daar waar in casu verzoekers dienden te weten dat het verblijf slechts voorlopig was toegestaan voor de duur van het onderzoek van de asielprocedure, en dat ze bij een weigeringsbeslissing in beginsel het grondgebied zouden dienen te verlaten. De bestreden beslissing motiveert dan ook terecht:

“Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 01.08.2018 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. De asielaanvraag in hoofde van hun minderjarige kinderen, ingediend op 28.06.2019, werd afgesloten op 06.07.2020 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de asielprocedures - namelijk iets minder dan drie jaar voor de eerste en iets meer dan één jaar voor die van de kinderen - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Betrokkenen wijzen erop dat hun asielprocedures in totaal meer dan vier jaar in beslag genomen hebben waardoor zij zich beroepen op de onredelijk lange termijn van hun asielprocedure. Echter, huidige beslissing is onontvankelijk, wat inhoudt dat enkel de vraag aan de orde is of verzoekers de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden hebben aangetoond die rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. De vraag of de duurtijd van de procedures tot het verkrijgen van internationale bescherming al dan niet rechtvaardigt dat verzoekers een verblijfsmachtiging wordt toegestaan, stelt zich momenteel dus niet (RW, arrest nr 248450 van 29 januari 2021).”

Het feit dat de opeenvolgende asielprocedures een zekere periode heeft geduurd, mogelijk door vertragingen in een periode waarin een groot aantal verzoeken om internationale bescherming werd ingediend, houdt niet in dat de verwerende partij niet meer kon oordelen dat er geen beletsel was om de machtiging tot aanvraag aan te vragen via de reguliere procedure in het land van herkomst. Waar verzoekers betogen dat er een praktijk zou bestaan om asielzoekers wiens procedure meer dan drie jaar heeft geduurd te regulariseren, brengen zij daar geen enkel stavingsstuk van bij. Bovendien betwisten zij niet dat de eerste asielprocedure in totaal geen drie jaar heeft geduurd. Verzoekers maken niet aannemelijk dat er door de verwerende partij toezeggingen zouden zijn gedaan, waardoor zij er op konden vertrouwen dat zij hun verblijf en integratie in België verder zouden kunnen zetten.

Verzoekers voeren vervolgens aan dat het motief met betrekking tot de diplomatieke post in Jordanië bevoegd voor Irak zich richt op “alle” Iraakse onderdanen en dat derhalve geen rekening wordt gehouden met hun individuele situatie. Zij hebben immers geen verblijfsrecht in Jordanië en er wordt geen rekening gehouden met hun sterke integratie in België en lokale verankering.

De bestreden beslissing motiveert op dit punt wat volgt:

“Wat betreft het feit dat er geen Belgische diplomatieke post bestaat in Irak; dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De aanvraag dient immers ingediend te worden bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Betrokkenen tonen niet aan dat het voor hen onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, nl. de Belgische ambassade te Amman, Jordanië. Betrokkenen wijzen erop dat zij niet over de nodige financiële middelen zouden beschikken om aan deze formele verplichting te voldoen. Betrokkenen maken dit echter niet aannemelijk. Zo blijkt uit het administratief dossier dat zij over een groot familiaal netwerk in Irak beschikken en tevens dat verschillende familieleden in het buitenland verblijven.

Betrokkenen tonen dan ook niet aan dat zij niet kunnen rekenen op eventuele financiële ondersteuning door dit familiaal netwerk. Volledigheidshalve merken wij nog op dat uit navraag bij de Belgische Ambassade te Jordanië is gebleken dat Iraakse onderdanen zich niet persoonlijk naar Amman dienen te verplaatsen. Betrokkenen dienen zich te richten tot een TLS contact centrum (in Bagdad of in Erbil) de partner in Irak voor alle visa-aanvragen voor België en dit vanaf 15.09.2021. Betrokkenen dienen zich aldus niet persoonlijk te verplaatsen naar Jordanië. Deze informatie werd toegevoegd aan administratief dossier. Het feit dat er geen diplomatieke post in Irak is, kan dan ook niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

De bestreden beslissing motiveert aldus dat verzoekers zich niet persoonlijk naar Jordanië moeten verplaatsen, maar een visumaanvraag kunnen indienen via het TLS-contact centrum in Bagdad of in Erbil. Verzoekers' betoog met betrekking tot het verblijfsrecht in Jordanië gaat hieraan voorbij. Daarnaast wordt ook gemotiveerd dat zij over een groot familiaal netwerk in Irak beschikken, zodat zij hierdoor gesteund kunnen worden. Waar verzoekers betogen dat zij zich niet naar Erbil of Bagdad kunnen begeven om de redenen uiteengezet in hun asielaanvraag, gaan verzoekers eraan voorbij dat hun asielaanvragen, na een onderzoek ten gronde van hun aanvraag, definitief werden geweigerd. Verzoekers worden dan ook niet bijgetreden.

2.2.5. Waar verzoekers de schending aanvoeren van artikel 8 van het EVRM, werd er hoger reeds meermaals op gewezen dat verzoekers, naar aanleiding van hun verzoek om internationale bescherming, er niet zonder meer van uit konden gaan dat zij de internationale bescherming hoe dan ook zouden toegekend krijgen, en dat zij er rekening mee dienden te houden dat hun verblijf in België, na een eventuele weigeringsbeslissing, precair zou zijn. Hun situatie betreft dan ook een situatie van eerste binnenkomst op het grondgebied.

In een dergelijke situatie van eerste toelating oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven in het land van herkomst normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. Een belangrijk element in deze afweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dat gezinsleven in het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in uitzonderlijke omstandigheden het terugsturen van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108 en de daar opgesomde rechtspraak).

Vooreerst merkt de Raad op dat de bestreden beslissing niet leidt tot een scheiding van het gezin, vermits zowel de ouders en de kinderen het grondgebied moeten verlaten. De belangen die zijn aanvoeren zijn in wezen dezelfde als de elementen van integratie die zij aanvoerden. Conform de rechtspraak van het EHRM dienden verzoekers te weten dat zij zich in een situatie van precair verblijf bevonden en dat zij in geval van weigering, het grondgebied zouden dienen te verlaten. Het loutere gegeven dat het gezin in de periode van onderzoek van hun beschermingsverzoek banden heeft ontwikkeld met België, vormt op zich geen uitzonderlijke omstandigheid die aanleiding zou geven tot een positieve verplichting in hoofde van de Belgische overheid.

Hetzelfde kan worden opgemerkt met betrekking tot het belang van het kind. De bestreden beslissing motiveert op dit punt:

“Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kind tot op zekere hoogte de Iraakse taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)).”

Het feit dat verzoekers het hier niet mee eens zijn, maakt de motivering niet onwettig of kennelijk onredelijk. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de eenheid van het gezin behouden blijft. In beginsel is het belang van het kind in het samenleven met zijn ouders. Daarnaast merkt de Raad ook op dat het de ouders zijn die de primaire verantwoordelijkheid dragen voor het welzijn van het kind. De verplichting voor de verwerende partij om de belangen van de kinderen te betrekken in beslissingen die hen rechtstreeks dan wel onrechtstreeks aanbelangen, gaat niet zo ver dat de betrokken vreemdelingen niet meer zouden mogen worden uitgezet of zelfs een verblijfsvergunning zouden moeten krijgen. Hoger werd er reeds meermaals op gewezen dat het verblijf van verzoekers precair was en dat verzoekers zich hier van bewust dienden te zijn. Verzoekers tonen met hun uitgebreid betoog dan ook niet aan dat er sprake is van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven in het land van herkomst normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.”

Aldus blijkt dat de elementen die verzoekers hadden willen inbrengen indien zij bijkomend waren gehoord, niet tot een andere besluitvorming aanleiding had kunnen geven, vermits de elementen die zij aanvoerden reeds werden beoordeeld in de beslissing met betrekking tot de verblijfsregularisatie, genomen op dezelfde datum en die gepaard ging met het thans bestreden bevel.

Ook wat betreft het tweede onderdeel met betrekking tot de belangen van de kinderen en artikel 8 van het EVRM, verwijst de Raad naar zijn beoordeling in het arrest 266 003 van 22 december 2021 zoals hierboven weergegeven. Deze beoordeling dient als overgenomen te worden beschouwd in de huidige zaak.

Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT